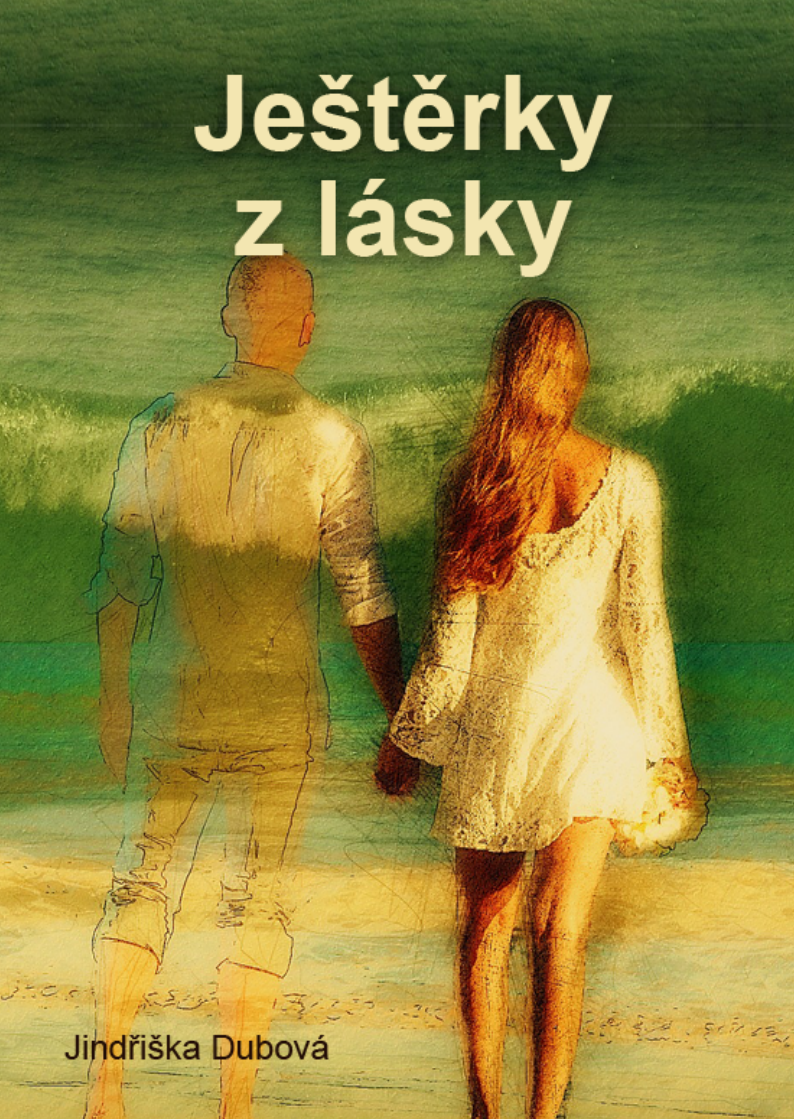

Ještěrky z lásky

Jindřiška Dubová

JĚŠTĚRKY Z LÁSKY

Jindřiška Dubová

Ještěrky z lásky
Jindřiška Dubová

Text © 2017 Jindřiška Dubová

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Jindřiška Dubová

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-133-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-134-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-135-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

*Nesnáším pavouky a plazy. Ale mám ráda ještěrky.
Líbí se mi, jak se vyhřívají na kameni nebo běhají po stěnách.
Jsou neustále v pohybu, jejich mrštnost a rychlost je neskutečná.
Ty opravdové v přírodě sebou rychle mrsknou do nějaké skuliny,
pokud jsou ohroženy.
Ty moje „ještěrky v břiše“ sebou hebounce mrskají,
pokud se já cítím krásně.*

KAPITOLA PRVNÍ
„PROBOUZENÍ“

Předjaří 1994

Je mi sedmatřicet a jsem docela pohledná, vysoká, štíhlá, přírodní blondýna. A taky jsem rozvedená a mám syna, deváťáka. Manželství s jeho tátou trvalo jen necelé 3 roky, měli jsme každý jiné priority. Nebyla jsem vůbec příznivcem rozvodů a měla jsem ještě dlouho špatné svědomí, že jsem syna připravila o tátu. S odstupem dalších let jsem ale pochopila, že jsem udělala dobře.

Ale zpět k tomu osudnému jaru. Zrovna nemám žádnou známost. (Pokud se nepočítá jeden téměř psychopat, který si myslí, že může za mnou přijít kdykoliv si vzpomene, a že já na něj musím věrně čekat.) Právě je u mě na návštěvě kolegyně Monika a večer má pro ni přijet její známý. Jmenuje se prý Pavel a je to kamarád jejího nastávajícího. Pro mě v ten moment něco zcela nepodstatného, co mi ale v následujících letech několikrát převrátí život naruby.

Monice se ještě nechce domů, a tak zveme Pavla na chvíli dál. Je to docela sympatický

čtyřicátník, ale už jsem viděla pohlednější. Začínající břicho a na sobě klasickou šustákovou teplákovku. Nabízím mu vynikající džus vlastní výroby a servíruji do sklenic z NDR, na které jsem hodně pyšná. Možná si na ně taky pamatujete? Barevné sklo, dole do oranžova a směrem nahoru světlejší a světlejší.

„To jsou ale blbý sklínky...“ strká mi najednou sklenici před nos. Jak si může dovolit něco takového říct na návštěvě? Vážně mě dost urazil, frajer... Prostě nalitý džus vypil, ale sklenice kvůli své barvě vypadá, že je zase plná. „No, tebe bych chtěla mít doma,“ pomyslím si.

Uplynul nějaký týden a byl pátek. Mám celý den volno, dělám doma jarní úklid. Monika má celý víkend školení v brněnském hotelu Rustikal. Večer mi ale volá a přemlouvá mě, ať přijedu za ní, že v jednom pokoji bude probíhat mejdan účastníků školení.

„Víš, jak vypadám? Celý den jsem uklízela,“ vymlouvám se.

Umývala jsem okna, prala a teď už se vidím v klidu u televize. Ale přemluvila mě a za chvíli

pro mě přijede. Rychle na sebe něco hodím, nachystám ještě synovi večeři a jdu před dům.

Monika už na mě čeká u auta a za volantem sedí ten frajírek Pavel...

„Holky, nevíte o někom, kdo by mi vyžehlil košile?“ snaží se být cestou strašně vtipný a hned mi začal tykat. Když se tomu podívím, tak se jen zasměje: „No jo, já se vždycky pletu. Tak raději každému tykám rovnou.“

Neřeším to. Je jarní podvečer, jedeme na večírek a s Pavlem je nakonec docela legrace. Pořád nám něco povídá a několikrát si posteskuje: „Potřeboval bych nějakou pečovatelku...“ Tuhle větu pak uslyším ještě mockrát.

Trošku mi jde tenhle chlap na nervy. Ale v průběhu večera, nevím, jestli vlivem vína nebo příjemné zábavy, se to začíná pomalinku měnit.

Pavel už se nechová jako by potřeboval pečovatelku, ale naopak, je velmi pozorný, milý a zábavný. A jak se tak ostatní postupně vytrácejí, tak my dva jsme čím dál blíž u sebe. Vnímám jenom červený proužek na límci jeho bílé košile a pak už jen nás dva a hotelový pokoj.

Je něžný i trošku divoký a já najednou cítím ty slastné „ještěrky v břiše“. Ani jsem si nevyzula kozačky...

Najednou je skoro ráno a já mám doma syna, musím odjet. Pavel už pomalu usíná, ale je galantní, tak prý mě odveze. Když spolu odcházíme z pokoje, začínám se malinko stydět. A v tom ranním šeru před tím hotelem s tím cizím chlapem si připadám – jak bych to řekla – že mi skončila noční směna.

Pár dní na to mě Monika prosí, jestli bych nemohla zajet pro Pavla do Pelhřimova. Pojede tam prodat svoji starou škodovku a potřebuje se nějak dostat zpět do Brna. A mě najednou zalechtají ty moje „ještěrky v břiše“. Jenže se taky pořád strašně stydím. Vůbec jsem nepředpokládala, že se s ním ještě sejdu. „Mony, vždyť já ani nevím, jak on se vlastně jmenuje.“

Neznám příjmení chlapa, se kterým jsem prožila noc. Hrůza! Jeho příjmení mi řekla, jenže já ho stejně v ten moment zapoměla.

Nakonec jsem sebrala odvalu a v sobotu jedeme s Monikou na výlet do Pelhřimova.

Samozřejmě, že ne proto, abychom se podívali na krematorium. Ale věta ...*ať víš, do čeho jdeš*, je docela na místě. Je slunečné dopoledne a cesta z Brna po D1 nám vesele ubíhá. Kouřím za jízdy, ale při tom mám hrůzu odhodit zbytek cigarety z okna, aby mi nevlétl zase zpět do auta.

„Mony, prosím, vyhod' to opatrně na tvoji straně....“

Vyhodila, ale ne dost opatrně. Nedopalek samozřejmě vletí zpět a zapadá rovnou za plastový kryt bezpečnostního pásu.

„No to snad ne! Shoří mi moje autíčko!“

Z krytu se kouří, ale vytáhnout toho špačka nejde. Jsme však šikovné holky, tak si přece nějak poradíme. Zastavuji rychle u krajnice a pomocí nůžek z manikúry ten doutnající vajgl vydolujeme. Požár jsme odvrátily a já jen doufám, že to naše počínání nikdo neviděl.

Pavel už na nás čeká. A já se pořád trochu stydím. Na zpáteční cestě ho nechávám řídit mého *Citrónka*, protože se mu moc líbí. A asi se mu líbím i já. Sedíme v tom malém autíčku těsně vedle sebe a občas, jen tak mimoděk, se

jeden druhého lehounce dotkneme. Je to úžasný, elektrizující pocit. Cestou se zastavujeme u „9 Křížů“ na večeři. A najednou je na nás obou poznat, že jsme pár, že začínáme patřit k sobě. Při odchodu z restaurace mi Pavel kupuje velikou bonboniéru a kytičku. Asi jako poděkování za odvoz. Pak si sedá rovnou za volant mého autíčka a jedeme do Brna.

Odvezeme domů nejprve Moniku a potom Pavla. Před jeho domem, sedíme ještě dlouho v autě a ani jednomu se nám nechce ten dnešní den ukončit. Povídáme si a taky se objímáme a líbáme. Zatím opatrně a něžně, je to pro nás nové a začínáme se teprve poznávat. Protože ta divoká noc v hotelu se zatím nepočítá. Než odjedu, tak si chce Pavel napsat moje telefonní číslo, ale místo papírku vytahuje elektronický diář. Vypadá u toho strašně důležitě, a když si do něj naťuká moje jméno a číslo, připadá mi to jaksi velmi vážné. No a já hledám v autě nějaký lístek, abych si napsala jeho číslo, ale hlavně jeho příjmení, protože jsem ho samozřejmě zase zapomněla. Ještě chvíli se loučíme, než se přesunu za volant a jedu domů. Když potom

parkuji na dvoře u našeho domu, ani nevím, jak jsem sem dojela. Ještě pořád mi totiž běhají nahoru a dolů moje „ještěrky v břiše“.

Pozdě večer mi Pavel volá a děkuje za krásný den. Domlouváme se, že si zítra zajedeme na přehradu. Ale protože prodal auto a nové nemá, musíme jet mým. V neděli jedu tedy pro něj. Už na mě čeká u silnice, tak zastavuji, abych si přesedla a Pavel mohl řídit. Když se vítáme polibkem „ještěrky...“ se zachvějí a já se malinko zastydím, protože je to takové nové, neznámé. Celé odpoledne se procházíme kolem přehrady, povídáme si a smějeme se, jako bychom se znali kdovíjak dlouho.

Začal duben a jsou Velikonoce. Každý rok, už od mého dětství, býval u nás doma v pondělí rituál. Můj taťka nás holky a mamku brzo ráno probouzel s mrskačkou. Celé roky jsem to nenáviděla. Ale tyto první Velikonoce, co chodím s Pavlem, taťka nejde... Necítí se na to, seznamovat se tak brzo s mým milencem. Najednou jsem zapomněla, jak jsem to

velikonoční probuzení neměla ráda a za tatku mě to strašně mrzí.

Jenomže to ještě není dnes všechno. S Pavlem jsme byli domluveni, že ráno přijde. Každou chvíli zvoní nějaký koledník, ale ten, kterého čekám, nejde ani nevolá, aby se omluvil. Jsem otrávená a pomalu si říkám, že už ho nechci nikdy vidět.

Zvoní, když je skoro poledne. Strašně se mi omlouvá a vysvětluje mi, co ho zdrželo. Měl prý dříve nějaký vztah, snad se sousedkou, a navíc ještě vdanou, který nedořešil. A že právě dnes to s ní ukončil. Jsem docela v šoku, protože jsem o tom vůbec nevěděla. Podle jeho chování do té doby jsem si myslela, že nikoho nemá, a proto si mohl začít se mnou. Najednou jsem docela ráda, že tady tatka dnes nebyl. Protože mě vlastně ušetřil trapné situace, že můj nový milý za mnou nepřišel o Velikonočním pondělí. Můj tatka je moudrý, noblesní člověk a tohle by nemusel vědět.

Pavel se mi dlouho omlouvá a vypadá to, že upřímně, ale já jsem z něj dost zklamaná. Zním ho teprve pár týdnů, vlastně ani neznám a nevím,

co si o něm mám myslet. Celé odpoledne se moc snaží mi všechno vysvětlit a vypráví mi o tom vztahu. Manžel té ženy je námořník a ona je stále sama, takže se občas s Pavlem vyspala. A dnes se s ním chtěla sejít, tak jí Pavel řekl, že to skončilo, že chodí se mnou.

Je moc smutný, že mě nechal čekat a je něžný, protože je do mne zamilovaný a já mu to nakonec uvěřím. Zůstává u mě, a tak místo ranního mrskání máme noční milování. Je mi zase hezky a mým „ještěrkám“ taky.

Jaro 1994

Pracuji v centru Brna jako vedoucí cestovní kanceláře. Pavel pro mě každý den přichází do práce a skoro pokaždé mi přináší krásnou kytku. A já vždycky podle skvrny na jeho tričku poznám, jestli si cestou do květinářství koupil na České ulici pizzu. Začínám ho pomalu seznamovat s mými kolegy a kamarády. Hlavně s mojí životní kamarádkou Ivankou. Přišli jsme k nim na první návštěvu. Sedíme všichni v obýváku, povídáme si a Pavlovi se podařil podobný trapas jako u mě s tou skleničkou. Najednou na chvílku usnul. Když jej probudím, samozřejmě tvrdí, že nespí, ale není to pravda. Ivanka i Bořík se tomu jen smějí, a když odcházíme, tak mi Iva šeptá, že se jim Pavel líbí.

Všichni, s kým ho seznámím, ho berou a je jim sympatický. Jenom můj dlouholetý šéf a kamarád Kája, který je spíš jako můj bratr než šéf, je opatrný. Zná mě i moji rodinu, rozumíme si, takže si spolu o všem hodně povídáme. Má radost, že jsem šťastná, ale bojí se, že jsem se moc rychle zamilovala. Já ale stejně nejsem připravená

na žádný vážný vztah. Bojím se vrhnout po hlavě do něčeho nového. Je mi s Pavlem hezky, ale můj plán je, ať si on zůstane doma u maminky a já budu se svým synem. Budeme spolu trávit volný čas, budeme se poznávat, ale chci si nechat možnost pro případný únik.

Pár týdnů to tak jde. Trávíme spolu každou volnou chvíli, chodíme do kina, na návštěvy i na výlety. Jezdíme většinou mým malým Citrónkem a Pavel si ho dost oblíbil. Je to asi změna proti jeho služebnímu velkému Mercedesu. Pracuje u španělské firmy, takže musí dost často cestovat a dokonce má k dispozici mobilní telefon. Jednou ho bere s sebou, když se jedeme podívat na naši chatu a pro mě to je úžasný zážitek. Nesu tu těžkou černou bednu s velkým telefonním sluchátkem na kopec do lesa a hledám signál. Z jednoho místa se konečně dovolám mým rodičům a oni se diví, že jim volám z lesa a bez drátů. Nemůžu jim to ale vysvětlovat, protože hovor je strašně drahý a hlavně se bojím moc mluvit, abych se nepohnula a neztratila to slaboučké spojení.

Je další krásná, slunečná, jarní neděle a jedeme na výlet na Pohansko. Parkujeme na kraji Břeclavi a jdeme pěšky k zámečku Lány, kde byl Pavel jako voják. Zámeček - bývalá rota, je úplně zdevastovaný, ale dá se do něj vstoupit. Procházíme jím a já si nejsem jistá, jestli se na nás nezřítí. Pavel mě vodí z místnosti do místnosti a vypráví, jaké to tehdy bylo sloužit na hranicích. V zimě, v noci, mít stráž a sám venku chodit lesem a hlídat. Dnes se tomu ani nechce věřit, kolem to vypadá tak idylicky. Čistá příroda, louky, lužní lesy, potůčky a tůňky. Na starých vykotlaných dubech jsou čapí hnízda a čapí se klidně prochází kolem nás. Koukám na ně a říkám Pavlovi: „Když jsem takhle zblízka uviděla čápa, tak jsem byla hned těhotná.“ On se tomu jen směje a všechno to fotí. Vracíme se druhou stranou zpět k autu. Nikde nikdo, jsme úplně sami a tak se každou chvíli zastavujeme, protože se potřebujeme obejmout nebo si dát aspoň pusu. Končíme ten krásný den večerí ve Valticích a plánujeme, že v létě se sem vydáme na kolech.

Pavel mě chce seznámit se svojí maminkou. Zrovna ten „den D“ jsem objednaná u kadeřnice. Tak se to hodí, aspoň udělám dobrý dojem. Zvlášť když vím, že jeho táta býval holičem. Pavlova máma měla nedávno úraz a chodí o berlích, ale bývala to prý dřív velká parádnice.

„Vy jste byla u kadeřnice? A proč nejste učesaná?“ říká mi hned ve dveřích.

Takže první dojem jsem moc neudělala... Mamka je prostě zvyklá na vlasy samá vlnka, vytvářené kovovými skřipci a natáčkami. Vlasy vyfoukané jenom přes kartáč, to není žádný účes. Ale myslím, že mi to odpustí, protože za chvíli vytahuje staré fotografie a já musím uznat, že bývala krásná ženská. Má velikou radost, když jí říkám, že vypadala jak modelka z francouzských módních časopisů. A myslím to úplně vážně. Přijala mne a já už nemám problém být občas s Pavlem u nich.

Firma, kde Pavel pracuje, dováží ovoce a tentokrát jim ho nějak moc zbylo. Musíme nějak zpracovat bednu pomerančů. Celé odpoledne spolu stojíme u odšťavňovače a lisujeme šťávu.

Kuchyň i my dva, jsme strašně ulepení a myslím, že dlouho se na pomeranč ani nepodívám. Zůstávám na noc, koukáme na televizi, milujeme se a popijíme tu spoustu džusu. Nad ránem mě ale zase přemůže starost o mého syna. Takže vstávám, ale Pavel mě tentokrát nechce pustit a prosí: „Macíčku, zůstaň se mnou, vždyť Peťa je už velký a stejně dávno spí.“

Jenže já mám pořád obavy z toho mého bývalého, protože když se napije, má občas ve zvyku v noci telefonovat nebo dokonce přijít. Nechce se mi od Pavla odcházet, ale musím jet domů...

Za pár dní, při jednom našem dlouhém povídání po telefonu, mi najednou Pavel říká: „Vždyť už jsme dost staří na to, abychom jen chodili na rande nebo se vodili za ruku. Já tě miluju a chci být s tebou pořád...“

Nechtěla jsem spěchat a stěhovat si někoho domů, ale mám ho taky ráda a věřím mu, takže za chvíli souhlasím, aby se k nám přistěhoval.

A pak už jsou jen samá pozitiva... Vyřešil se i můj problém s bývalým přítelem. Jednou ráno

totiž zase přišel, buší do dveří a nechce pochopit, že má odejít. Prosím Pavla, ať se do toho neplete, že si to vyřeším, ale nevydrží to. Otvírá dveře a křičí na něj, ať navždy zmizí nebo.... A ten můj bývalý je tím tak překvapený, že se jen otočil a schody dolů bere po třech.

Je nám spolu s Pavlem krásně. Pomalu poznávám, jak je to skvělé mít někoho s kým se můžu podělit o běžné starosti. Byla jsem dřív zvyklá si všechno sama zařídit, vymyslet a naplánovat. A najednou mi někdo pořád říká: „Ty zapomínáš, že nejsi sama, že máš mě, tak už to prosím nechej na mně.“

Na to se dobře zvyká. A taky na tu pohodu, kterou prožíváme. Venku je jaro, je krásně, všechno začíná kvést a úplně stejné je to i v nás, uvnitř. Jsme zamilovaní! Ani jeden den nechybí na stole kytice, které mi moje láska pořád nosí. O víkendu si užíváme společné snídane. Pavel má rád obložené talíře a mě baví mít na stole spoustu talířků, mističek a hrníčků. Někdy si taky z legrace obleče zástěru a snaží se mi v kuchyni pomáhat. V tom ale moc zdatný není, zatímco ve